

Arrest

nr. 187 931 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 12 februari 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 5 juni 2011 België binnen en vragen op 6 juni 2011 asiel aan. Op 20 juli 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 69 151 van 25 oktober 2011 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 9 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 20 november 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 6 januari 2012 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 29 januari 2014 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 februari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K., A. (...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 28.01.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat “uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9^{ter} dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K., A. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN K., A. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)”

1.4. Op 28 december 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 25 januari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Op 29 januari 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van hun synthesememorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt samengevat:

“1. De ambtenaar-geneesheer van verweerder stelt dat een aantal aandoeningen van verzoeker onvoldoende ernstig zijn, maar oordeelt dat de “medicamenteuze behandeling met ipratropium + salbutamol en pantoprazol” en de “opvolging door een pneumoloog en een gastro-entoroloog” wel essentieel zijn.

De arts vervolgt echter met de stelling dat de behandeling beschikbaar is in Servië en dat daar ook opvolging door deze artsen mogelijk is. Voorts wordt ook geconcludeerd dat de medische zorgen en opvolging voor verzoeker toegankelijk zijn in Servië.

De eigenlijke beslissing zelf sluit zich aan bij de motivering van de ambtenaar-geneesheer, om daar uit te concluderen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond is.

2. De ambtenaar-geneesheer baseert zich in het hoofdstuk over de beschikbaarheid zijn conclusie (m.n. dat de van de medische zorgen beschikbaar zijn) naar drie bronnen, met name tweemaal naar “International SOS”, met een uniek referentienummer, en éénmaal naar informatie van een website.

Deze website is consulteerbaar voor verzoekers, doch voor de bron International SOS is dit niet het geval. Verzoekers kunnen dan ook niet nagaan of de informatie waar verweerder zich op baseert correct is. Ook in het administratief dossier is namelijk geen kopie van deze informatie terug te vinden.

Verweerder schendt zodoende de rechten van verdediging, nu hij verzoekers confronteert met voor hen niet-verifieerbare informatie die dient om de motivering van de negatieve beslissing te staven.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat deze informatie wel aan het administratief dossier is toegevoegd.

Nochtans heeft verzoekers advocaat, andermaal, kunnen vaststellen dat in het administratief dossier zoals het door verweerder werd neergelegd op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze informatie niet aanwezig was. Dit is een pure feitenkwestie. Uw Raad zal kunnen vaststellen dat deze stukken ontbreken zodat verweerder de elementen waarop hij zijn beslissing staft, niet meedeelt.

Zodoende is er niet alleen een schending van de rechten van de verdediging (verzoekers kunnen nl. de bronnen waarop de beslissing steunt niet nagaan), als gevolg daarvan is er bovendien een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, nu verzoekers niet kunnen nagaan of verweerder zelf wel degelijk deze bronnen heeft geraadpleegd, en of verweerder desgevallend wel de juiste informatie daaruit heeft afgeleid. Het is namelijk op grond van deze niet-meegedeelde bronnen dat verweerder beweert dat de opvolging door een pneumoloog en een gastro-enteroloog mogelijk is. De

behandeling door deze artsen werd door de eigen arts-adviseur van verweerder als “essentieel” beschouwd

Om deze reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Met betrekking tot de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen, geeft verweerder aan dat de doktersbezoeken slechts aan een minimaal bedrag zouden worden getarifeerd. Echter wordt er niets vermeld over de kostprijs van de medicatie, terwijl de ambtenaar –geneesheer in zijn medisch besluit toch oordeelt dat een medicamenteuze behandeling met drie verschillende geneesmiddelen noodzakelijk is. Dit geldt des te meer nu uit de eigen bespreking van verweerder blijkt dat voor een gezin met vijf personen, zoals verzoekers’ gezin, de sociale uitkering beperkt is tot een bedrag dat equivalent is 101,79 EURO. Zelfs indien mag worden aangenomen dat de levensduurte in Servië lager is dan die in België, lijkt het kennelijk onredelijk te veronderstellen dat verzoekers met dit bedrag behalve hun eigen levensonderhoud ook de nodige medische kosten zullen kunnen betalen, m.n. voor de medische consulten (van 0,5 tot 6 euro volgens verweerder, hetgeen ook duur is in het licht van de beperktheid van de sociale uitkering) en de medicatie.

Bij de consultatie van het administratief dossier dat werd neergelegd op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door verweerder, hebben verzoekers via hun advocaat o.a. het IOM-rapport “Country Fact Sheet Serbia” kunnen doornemen, waar verweerder zich op baseert om tot de hierboven vermelde conclusies te komen met betrekking tot de kostprijs van medicatie en van medische consultaties. Dit rapport was dus wél aanwezig in het administratief dossier, zoals verweerder terecht opmerkte in zijn nota met opmerkingen.

Verweerder blijkt echter een zeer selectieve lezing te maken van zijn eigen bronnen. Het lijkt op zich wel te kloppen, zoals verweerder aangeeft, dat personen zonder inkomen en personen die terugkeren na langdurig verblijf in het buitenland, zoals verzoekers, middels een aantal formaliteiten, zich kunnen registreren voor de ziekteverzekering, en dat de aansluiting in principe gratis is voor de categorie van inwoners waartoe verzoekers behoren.

Verweerder is echter selectief waar hij naar het rapport van IOM in zijn administratief dossier verwijst om daaruit af te leiden dat er voor de betaling van de medicatie en van medische consulten niet of nauwelijks betaald moet worden.

Zo stelt verweerder dat de prijs van een consultatie varieert tussen 0,5 EURO en 6 EURO. Verzoekers hebben de eer te laten weten dat zij in dit IOM-rapport geen informatie terugvinden over de kostprijs van de medische consultaties.

Verweerder bespreekt de kostprijs van de medicatie evenmin. In het IOM-rapport wordt een onderscheid gemaakt naargelang de lijst waarop het medicijn zich bevindt (blz. 9 rapport). Er zijn medicijnen uit de A-lijst waarvan de bijdrage van de patiënt beperkt is tot 0,5 EURO. Er zijn echter ook medicijnen die deel uitmaken van de B-, C- of D-lijst waarvoor deze beperkte kostprijs niet of niet volledig geldt. Er wordt in het rapport geen opsomming gegeven van welke medicijnen tot welke groep behoren. Verweerder bezorgt hierover, noch in zijn beslissing, noch via andere bronnen in zijn administratief dossier enige toelichting. De kostprijs van de noodzakelijke medicatie van verzoeker kan dus niet uit de stukken die verweerder aan het administratief dossier toevoegt worden afgeleid.

Het is dan ook allerm minst duidelijk of de noodzakelijke medische consulten en medicatie voor verzoeker toegankelijk (betaalbaar) zal zijn (zeker in het licht van de beperktheid van de totale inkomsten – 101,79 Euro per maand voor een gezin van 5 personen volgens verweerder), voor zover ze al aanwezig zou zijn (zie hierboven onder randnummer 2 van het middel).

Aldus is het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen op onvolledige wijze gevoerd, en kan niet met voldoende graad van zekerheid worden vastgesteld dat verzoeker geen onmenselijke of vernederende behandeling zal lopen in geval van terugkeer naar Servië.

Minstens heeft verweerder zijn onderzoek onvoldoende zorgvuldig gevoerd.”

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- zorgvuldigheidsbeginsel;*
- rechten van verdediging;*
- materiele motiveringsplicht;*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij vooreerst voor dat een debat over de bronnen waarop de arts-adviseur zich steunt inzake de beschikbaarheid van de zorgen en opvolging, niet mogelijk is. De bron International SOS zou niet publiek kunnen worden geconsulteerd. Evenmin zou er in het administratief dossier een kopie terug te vinden zijn.

Verweerder laat gelden dat, zoals ook expliciet aangegeven in de bestreden beslissing, de artsadviseur zich inderdaad heeft gesteund op volgende documenten voor wat betreft de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

- informatie afkomstig uit International SOS van 09.01.2014 met uniek referentienummer BMA-5126;*
- informatie afkomstig uit International SOS van 07.11.2012 met uniek referentienummer BMA-4439;*
- informatie van de website <http://www.alims.gov.rs/eng/medicinal-products/search-for-human-medicines/> van Medicines en Medical Agency op Serbia.*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werden voornoemde documenten wel degelijk gevoegd bij het administratief dossier.

Het staat verzoekende partij uiteraard vrij om bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzage te vragen in het administratief dossier, hetgeen zij kennelijk heeft nagelaten. Los van het gegeven dat ‘de rechten van verdediging’ niet van toepassing zijn, missen de beschouwingen van verzoekende partij ook elke feitelijke grondslag.

Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze tot het advies is gekomen, noch dat niet blijkt op welke bronnen de arts-adviseur zich heeft gesteund.

Verzoekende partij houdt tevens voor dat noch het rapport “International Organisation for Migration”, noch het rapport “Centre des Liaisons Europeennes et internationales de Securite Sociale” werd toegevoegd.

Ook hier dient te worden vastgesteld dat de beweringen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de stukken waarop de arts-attaché zich heeft gesteund teneinde de toegankelijkheid van de medische zorgen, aanwezig zijn.

Tot slot heeft verzoekende partij kritiek op het feit dat er geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de kostprijs van de medicatie zelf.

In casu laat verweerder gelden dat dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbijgaat aan de inhoud van het advies dd. 28.01.2014 van de arts-attaché.

Immers werd afdoende rekening gehouden met de financiële impact van haar medische toestand bij een terugkeer naar het land van herkomst, nu werd vastgesteld dat verzoekende partij als sociaal kwetsbare persoon kan genieten van een gratis ziekteverzekering, alsook kan rekenen op sociale bijstand teneinde een maandelijks inkomen te verwerven.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij er met haar kritiek als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris ook zelf uitdrukkelijk moeten motiveren in de bestreden beslissing over de financiële toegankelijkheid, ook aan voorbijgaat dat het aan de arts-adviseur niet toekomt om dit element te onderzoeken en om hierover te adviseren, en dit conform de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9ter Vreemdelingenwet. Het is daarbij net de bedoeling geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich ter zake zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing), zodat verzoekende partij haar kritiek geenszins van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

“De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

...

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de beoordeling van de ziekte en of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Deze ambtenaar-geneesheer dient volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te beoordelen. Deze ambtenaar-geneesheer verschaft over al deze elementen een advies.” (R.v.V. nr. 85.215 dd. 21.02.2012)

Dit geheel conform de rechtspraak van het EHRM (het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05)), waaruit blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar haar land van herkomst. De verzoekende partij voert bovendien geenszins aan dat zij niet de nodige financiële mogelijkheden heeft.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag dd. 20.11.2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoek*er de schending aanvoert.”*

3.3.1. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partijen de schending ervan niet dienstig kunnen inroepen.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen werpen de verzoekende partijen in hun synthesememorie op dat de arts-attaché zich met betrekking tot de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling onder meer baseert op het “International SOS”, terwijl deze informatie niet op een website consulteerbaar is en in het administratief

ook geen kopie van deze informatie terug te vinden is. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat de bronnen waarnaar de arts-attaché in zijn advies van 28 januari 2014 verwijst zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden. Het betoog van de verzoekende partijen mist, wat dit onderdeel betreft, feitelijke grondslag. Aldus hadden de verzoekende partijen wel degelijk kunnen verifiëren of de informatie waarop de arts-attaché zich bij het geven van zijn advies heeft gesteund correct is.

Voorts werpen de verzoekende partijen op dat in het medisch advies van de arts-attaché van 28 januari 2014 niets wordt vermeld over de kostprijs van de medicatie, zodat het allerminst duidelijk is of de noodzakelijke medische consulten en medicatie toegankelijk zullen zijn. Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoekende partijen in hun machtigingsaanvraag van 20 november 2011 niet hebben aangehaald dat zij de kosten van de noodzakelijke medicatie in Servië niet zouden kunnen betalen, terwijl het, in toepassing van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling toekomt om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft over te maken aan het bestuur. Ook thans brengen de verzoekende partijen geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij de medicatie voor de eerste verzoeker niet zouden kunnen betalen. Zij wijzen er (voor het eerst) in hun synthesesmemorie weliswaar op dat in het IOM-rapport een onderscheid wordt gemaakt naargelang de lijst waarop het medicijn zich bevindt (met een A-lijst, een B-lijst, een C-lijst en een D-lijst), doch zij verduidelijken niet op welke lijst de door de eerste verzoeker noodzakelijke medicatie zich bevindt, laat staan dat zij aantonen deze medicatie niet te zullen kunnen betalen, temeer nu zij de overwegingen uit het medisch advies dat zij *“geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid (hebben) voor(gelegd)”*, zodat ervan kan worden uitgegaan *“dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp”*, en dat *“het erg onwaarschijnlijk (is) dat betrokkene in Servië, het land waar hij ruim 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp”*, niet betwisten. Aldus brengen de verzoekende partijen geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de arts-attaché in zijn advies van 28 januari 2014 op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat *“de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland”*. Evenmin brengen zij concrete elementen aan waaruit zou blijken dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te veronderstellen dat zij met een bedrag van € 101,79 dat zij als sociale uitkering in Servië zouden krijgen behalve hun levensonderhoud ook nog de nodige medische kosten zullen kunnen betalen.

Voor zover de verzoekende partijen nog laten gelden dat de arts-attaché een zeer selectieve lezing maakt van de eigen bronnen, meer bepaald waar hij naar het rapport van IOM verwijst om daaruit af te leiden dat er voor de betaling van de medicatie en van de medische consulten niet of nauwelijks betaald moeten worden nu een consultatie varieert tussen € 0,5 en € 6, terwijl in dit IOM-rapport geen informatie terug te vinden is over de kostprijs van medische consultaties, wordt er op gewezen dat deze informatie kan teruggevonden worden op pagina 3 van het rapport van *“Centre des Liaisons Européennes et Internationales de Sécurité Sociale, Le régime serbe de sécurité sociale, 2012”*, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar de arts-attaché in zijn advies van 28 januari 2014 eveneens verwijst.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN